

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 629/2025
12.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Слободан Јонових, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Др Верољуб Цакић“, Мајданпек, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зајечару, ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1670/2024 од 20.09.2024. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1670/2024 од 20.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку П1 28/23 од 03.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је 03.07.2020. године засновала радни однос на неодређено време код туженог, као послодавца, на пословима ... у ковид амбуланти 19, што је тужени дужан да призна и трпи да се тужиља (очигледном грешком у писању наведено „тужена“) на основу пресуде као запослена пријави код надлежног Фонда за ПИО. Ставом другим изреке, тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка од 375.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1670/2024 од 20.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке, тако што је тужиља обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка од 346.500,00 динара, док је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа а до тражених 375.750,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 1820 и 10/23 – други закон), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Ревизијско указивање на битну повреду парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није релевантно, зато што та повреда не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на одређено време у периоду од 02.07.2018. године до 31.08.2020. године, на основу више уговора о раду који су сукцесивно закључивани, на радном месту – Тужилци је радни однос престао 31.08.2020. године, на основу решења од 24.08.2020. године, које јој је уручено 31.08.2020. године. Тужбом од 29.10.2020. године, поднетој у овој правној ствари тужила је тражила поништај решења од 24.08.2020. године и преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време почев од 03.07.2020. године, а који тужбени захтев је прецизирала на рочишту за главну расправу одржаном 01.11.2022. године, којом приликом је повукла тужбну у делу захтева којим је тражен поништај решења од 24.08.2020. године.

Утврђено је да је тужила, у међувремену код туженог засновала радни однос на неодређено време на пословима ..., због чега је пуномоћник тужилце на рочишту за главну расправу одржаном 03.04.2024. године изјавио да повлачи тужбу у овој правној ствари, на које повлачење тужени није дао сагласност.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев, налазећи да код чињенице да су у периоду од 02.07.2018. године до 31.08.2020. године, важиле одредбе чланова 103. и 105. Закона о буџетском систему (којима се прописује забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места), а које су *lex specialis* у односу на одредбу члана 37. став 4. Закона о раду (којима се прописују услови за преображај радног односа са одређеног на неодређено време), као и чињенице да тужила у смислу правила о терету доказивања није доказала постојање претходно прибављене сагласности Комисије за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, као ни постојање конкурса расписаног на основу те сагласности и постојање средстава за финансирање зарада новозапослених лица за 2020. годину, закључили да у конкретном случају није било услова да радни однос тужилце на одређено време по сили закона прерасте у радни однос на неодређено време.

Неосновани су наводи и разлози ревизије тужилце којима се правноснажна пресуда побија због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05), било је прописано да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време исл, за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Ова законска одредба је измењена Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 75/14 од 21.07.2014. године), којом је прописано да се уговор о раду може закључити на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање предодређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), а послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу ког се радни однос, са истим запосленим, заснива на период који, са прекидима или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца (став 2), да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Пошто је тужени корисник јавних средстава, то се у односу на њега примењује и Закон о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 54/09... 72/19). Законом о буџетском систему, чије су норме обавезујуће и за туженог, те Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 108/13 од 06.12.2013. године), који је био у примени у време настанка спорног односа, као и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2020. године. Изузетно од става 34. овог члана радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење Министарства (члан 27е став 35). Укупан број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама код корисника јавних средстава, не може бити већи од 10% од укупног броја запослених (члан 27е став 36.). Изузетно, у складу са ставом 36, број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговора о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама код корисника јавних средстава, може бити веће од 10% укупног броја запослених уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства (члан 27е став 37.) Чланом 105. истог Закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа, у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, правилна је одлука другостепеног суда да се у конкретном случају не може применити фикција радног односа на неодређено време које се активира ступањем запосленог на рад,

без закључења уговора о раду, у смислу одредбе члана 32. став 2. Закона о раду, већ да се у конкретном случају имају применити одредбе Закона о буџетском систему којима се прописује забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду (члан 37. став 4. ЗОР) којима се прописују услови за преображај радног односа са одређеног на неодређено време, а што произлази и из члана 105. Закона о буџетском систему. У конкретном случају, од почетка рада тужиле 02.07.2018. године, када је са туженим закључила уговор о раду на одређено време, на снази је био цитирани Закон о изменама и допунама Закона о буџетском систему, којим је било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору, ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, уз сагласност надлежног органа Владе, па како из чињеничног утврђења не произилази постојање Комисије за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, као ни постојање конкурса расписаног на основу те сагласности, правилно је другостепени суд закључио да није било услова да радни однос тужиле на одређено време, по сили закона, прерасте у радни однос на неодређено време. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводи ревизије тужиле који се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, нису посебно размотрени будући да у смислу члана 414. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права.

Правилно је одлучено и о накнади трошкова поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић